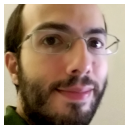
Quedar-se igual

Per JoanM el dj., 24/01/2019 - 20:09

A la cinta de córrer passa sempre: ens movem ràpid, ràpid, i en realitat no hem anat enlloc. Ja serveix per això, per cansar-se sense arribar a un lloc diferent, però ens fa pensar en totes aquelles activitats que fem on ens hi esforcem, ens angoixem, ens preocupen... i resulta que no ens porten a un indret millor del que estàvem.

Ens pot passar que arribem al final del dia i diguem: tantes lluites, esforços, trucades, viatges, patir per arribar aquí o allà... i què? Ha valgut la pena? On arribem al final, en el que és veritablement important? Jesús té una mirada diferent dels dies: no mira els metres correguts, sinó que tasta i allibera l'interior de les persones que troba. No té pressa per complir tots els deures que es proposa, sinó lucidesa en reconèixer la fe de tot aquell que se li acosta. Podríem apagar la nostra "cinta de gimnàs", i sortir a passejar gaudint dels qui trobem? Al final, el que queda és l'amor del mentrestant. Allí hi ha Déu.